

היום נלמד בעזרת ה':

סוכה דף מט

שיתין: כנגד מקום הנסכים היה חלל תחת המזבח שהיה יורד עד לתהום. רבי יוחנן סובר שהשיתין נבראו מששת ימי בראשית (שלא כדעה הסוברת שדוד המלך חפר אותם).

חמוקי ירכיך: מקום הסתרים (מלשון התחמקות והסתתרות) של ירך המזבח הם השיתין.

אשירה נא לידידי: אשירה שיר כנגד הקב"ה את השירה שהוא היה משורר על כרמו. כרם היה לידידי בארץ ישראל שהיא זזית (= קרן. מלשון 'פינה' נקודת מקום) השמינה מכל הארצות. **ויטעהו שורק:** נטע בו שורשים של גפן. כלומר בנה בו את בית המקדש שהוא שורש החיבה בין ישראל לקב"ה.

הגמרא מביאה את דעת רבי אלעזר בר צדוק החולק וסובר שהשיתין היו מגיעים עד רצפת העזרה ולא עד התהום.

לול קטן: הכבש של המזבח לא היה מחובר למזבח, אלא היה רווח ביניהם שנקרא 'בין כבש למזבח'. בקצה המערבי של הרווח, היה חלל בנוי באורך שמונה אמות עמוק עד רצפת העזרה לשם היו יורדים הנסכים. לאחר שנים רבות היתה מצטברת שם כמות של יין קרוש. יין זה אסור בהנאה מכיון שהוא נקרא 'קודש' ולכן היו שורפים אותו, ודוקא במקום קדוש דהיינו בתוך העזרה. דין זה נלמד מנותר הקרוי 'קודש', שכמו שאת הנותר שורפים במקום קדוש כך גם את הנסכים.

נסכים בתחילה מועלין בהן ירדו לשיתין אין מועלין בהן: לכאורה משנה זו מתאימה רק עם דעת רבי אלעזר בר צדוק הסובר שהשיתין הגיעו רק עד רצפת העזרה, כי לדעת רבנן שהשיתין ירדו עד לתהום אין כלל אפשרות למעול בהם? הגמרא מתרצת שמדובר באופן שהניח כלי בתוך הלול וקלט את הנסכים בירידתם לתהום.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatlada18@gmail.com

052-342-4473

איכא דאמרי: משנה זו היא רק אליבא דרבנן ובאופן שקלט בכלי את הנסכים, כי לדעת רבי אלעזר בר צדוק הרי הנסכים שברצפה עדיין קדושים שהרי צריך לשרוף אותם במקום קדוש?

פוקקין את השיתין: בכדי שיראה המזבח כמו גרון מלא יין, כנלמד מהפסוק 'נסך שכר' לשון שכרות ושביעה. מכאן למד רב פפא שהשביעה מיין אינה מהכמות הנכנסת לתוך הבטן, אלא מהכמות הנכנסת לתוך הגרון. ולכן מי שאין לו הרבה יין, עדיף שישתה את המעט שיש לו בלגימות גדולות בכדי שישבע מהיין.

אין צדקה משתלמת אלא לפי חסד שבה: הצדקה – זו הנתינה בעצמה של המוצר או הכסף לעני, החסד - זו נתינת הלב והדעת לטובתו של העני. כגון להוליך לביתו של העני את המתנה, או במקום לתת לו מוצרי אפייה לאפות לו לחם מהמוצרים. הצדקה היא כמו הזריעה, והשכר עליה הוא כמו הקצירה (מלשון 'קצירת הרווחים'), השכר מגיע לפי החסד הנמצא בתוך הצדקה.